

Savaşını Seçmek...

"Söylediklerinize dikkat edin, düşüncelerinize dönüşür...

Düşüncelerinize dikkat edin, duygularınıza dönüşür...

Duygularınıza dikkat edin, davranışlarınıza dönüşür...

Davranışlarınıza dikkat edin, alışkanlıklarınıza dönüşür...

Alışkanlıklarınıza dikkat edin, değerlerinize dönüşür..

Değerlerinize dikkat edin, karakterinize dönüşür...

Karakterinize dikkat edin, kaderinize dönüşür..."

Stephen Covey sayesinde birçok insan Mahatma Gandhi'nin bu bilge sözlerini duydu.

Ne diyor bu sözler peki?

Diyorlar ki...

Yaşadığım şeyleri hayatına sen kendin çekersin. Ne yaşıyorsan sendendir. Dünya sana bir aynadır.

Aslında dünya sana bir armağandır... Sadece sen öğren ve geliş diye.

İşte budur tekâmül tiyatrosunda sahnelenen oyunların konusu.

Her şey ama **her şey seçimle başlar ve insan kendi seçimlerini yaşar.**

İyi ya da kötü tüm sonuçlar etki-tepki olarak geçen "**nedensellik prensibi**"nin bir yansımasıdır.

Bazı insanlar bu seçim haklarını iyiye kullanıp hayatlarına iyilik, güzellik, sevgi, barış, ahenk çekerlerken;

Bazıları da çevresindeki her şeyle çatışmayı, savaşmayı, kendi dediğini ve bildiğini dayatarak kısıtlamayı, hatta bezen zulmetmeyi seçer.

Star Wars'ta bahsedilen "**karanlık taraf**"ın gücü büyüktür. Bir giren kolay çıkamaz.

Bu tür insanlar çevrelerindeki her şeyle savaşır.

Tek bildikleri kendi doğrularıdır.

Tek bildikleri kendi haklılıklarıdır.

Tek bildikleri kendi yollarıdır. Başka yol yoktur. O yol dışındakiler ise kötüdür.

Bir koridor hayal edin. O koridorda karışıklı düzinelerce kapı olsun. Ve her kapı da bir ev hanesine açılıyor olsun. Ve her hanede bir kişi yaşadığını farz edelim.

Koridor hayatı ve kapıların ardındaki insanlar ise hayat boyu karşınıza çıkan insanları remzetsin.

Kişi eğer “o kapı kötü çünkü o kapının ev sahibi şu nedenden kötü”...

“Şu kapı kötü çünkü o kapının ev sahibi aptal”...gibi gibi youmlarla her önüne çıkan kapıyı kapatırsa...

Bir gün gelir bakar ki, o hayat koridorunda yapayalnız kalmış.

Koridor sessiz ve boş...

sadece kendi ayak sesleri ve sesinin yankısı var.

İşte böyledir dostlar her şeye karşı Don Kişot misali savaş açan insanın hali.

Herkesi çivi, kendisini çekiç gören, dışı güçlü ama içi cılız insanın halidir bu.

Bu tür insanların tersine bir de iyi insanlar vardır ki...

İşte bunlar da savaşlarını seçmeyi beceremez.

Her şeyle savaşmaktan ne için savaşacaklarını bilemezler.

Biri her şeye savaş açarken, diğeri haklı olduğu durumda bile kendi haklı mücadelesini bile yapamaz. Yumruğunu masaya vuramaz. Aciz, cılız, silik ve ezik kalır.

İşte bu yüzdendir ki, çevrede iyi insanlardan çok ama çok daha az sayıda kötü insan olmasına rağmen kötülük daha kolay başını alır gider.

Çünkü iyi insanlar savaşmamak ve zarar vermemek için ellerinden geleni yapar.

Ama karanlık tarafta yürüyen insanlar umursamaz ve kaybetmekten korkmaz. Aslında çok korkarlar ama bunu kabul edebilecek yürekleri yoktur.

Burada iyilik ve ışık yolunda yürüyen insanlara düşen görev ise ne zaman ve ne için savaşıacakları bilmek ve ona göre hareket etmektir.

Savaşıını seçmek bir erdemdir.

Hayat zıt kutuplar arasında yapılan bir salınımı hareketinden ibaret.

Ve zıt kutupların sürtüşmesi olmasa hayat olmaz, evren olmaz, yaşam olmaz.

Yani çatışma, sürtüşmeden kaçılmaz. Bu bir doğal süreç.

Önemli olan ne zaman ve ne için mücadele edeceğini bilmektir.

Zaten her zaman mücadele etsen değeri kalmaz.

Ve her şeyle mücadele eden, savaş açan yalnız kalır.

Zaten her şeyle savaşan insan ise aslında kendiyle savaşan insandır. Bu tür insanlar kendi kendilerini sabote eder.

Kenan Kolday (alıntıdır)